

Daniëlle Hermans

In vredesnaam

A.W. Bruna Fictie

1

Het was de Utrechtse koopman al jaren een doorn in het oog. Op een gegeven moment kon hij het niet meer aanzien. Dat onhandige gesjouw met zijn koopwaar was niet het enige wat hem dwarszat. Na elke afgeleverde vracht kreeg hij het met zijn vrouw aan de stok. Vorige week had ze zelfs geopperd te verhuizen. Geen haar op zijn hoofd. Hij was verknocht aan zijn prachtige huis aan de Oudegracht, al was er dan dat éne minpunt. De goederen die per boot werden afgeleverd, moesten eerst vanaf de lage werf de metershoge kade op worden gehesen om vervolgens, via zijn voordeur en de gang, de nauwe trap af naar de opslagkelder te worden gedragen. Gelaten keken zijn vrouw en hij toe hoe de kisten en tonnen butsen maakten in de muren, tegen hun geverfde deuren schuurden, krassen op de tegels achterlieten en hoe de sjouwers keer op keer hun vloer bevuilden. Dit kon zo niet langer en hij was het gezeur van zijn vrouw ook meer dan zat. Dus pijnigde de koopman zijn hersens hoe hij dit probleem te lijf kon gaan.

Hij kreeg een idee. Wat hij kon doen, was in de kademuur een extra toegang tot zijn kelder maken. Zo zou zijn opslagruimte rechtstreeks vanaf het water bereikbaar zijn en hoefden ze al die ingewikkelde toeren niet meer uit te halen. Omdat de waterstanden in de grachten laag waren en bovendien werden gereguleerd, bleef de ingang tot zijn kelder altijd toegankelijk, en zijn goederen veilig en droog. De koopman, die er geen benul van had dat hij grondlegger zou worden van een unicum in de wereld, zette zijn plan om in daden en liet vanaf de werf een tunnel naar zijn kelder graven. Het resultaat was naar ieders tevredenheid. Vanaf de boot werden de spullen op de werf gezet en direct de kelder in gedragen. Andere grachtbewoners zagen in wat een geweldige oplossing dit was en velen volgden al snel zijn voorbeeld. In de loop van de tijd werden de tunnels onder de huizen breder gemaakt en als extra opslagruimte benut. Zo ontstond een prachtige en unieke binnenstedelijke haven met maar liefst 732 werfkelders.

Zo'n achthonderdvijftig jaar nadat de eerste kelders aan de Utrechtse grachten verschenen, zat Alandra Castillo in een ervan opgesloten. Ze probeerde haar ogen open te houden, maar de pijn in haar hoofd was ondraaglijk. Het gebonk drukte tegen haar slapen, alsof het zich er daar, bij die zwakke plekken in haar schedel, uit wilde persen. Met gesloten ogen bleef ze liggen en ze wreef met haar vingers over haar voorhoofd en langs haar slapen. Ze probeerde te ontspannen, maar haar dorst was zo hevig dat ze zich niet kon concentreren. Met haar tong gleed ze over haar lippen en ze maakte een zacht smakkend geluid. Haar mond was kurkdroog, alsof ze in een woestijn had gelopen. Had ze gisteren zoveel gedronken? Het laatste wat ze zich kon herinneren was dat ze in de taxi was gestapt op weg naar het restaurant waar ze met een vriendin had afgesproken. Daarna was alles blanco.

Voorzichtig opende ze haar ogen. Pas toen ze voldoende kon focussen om het peertje te onderscheiden dat boven haar aan een bakstenen plafond hing, begreep ze dat er iets mis was. Nee, niet omhoog komen. Nog niet. Je gaat overgeven als je dat doet. Rustig blijven, kalm blijven. Kalm.

Met haar handen gleed ze over haar lichaam. Haar kleren had ze nog aan, maar iemand had haar schoenen uitgetrokken. Haar vingers raakten het matras. Het voelde ruw aan. Ze krabde een stukje los en hield het voor haar ogen. Terwijl ze naar het stukje okergeel schuimrubber keek, begon ze over haar hele lichaam te trillen. Ze probeerde overeind te komen, maar de pijnscheut in haar hoofd was zo hevig dat ze terugviel en haar hoofd vastpakte. Haar vingers woelden zachtjes door haar haren en gleden over haar hoofd. Geen bult. Geen wond. Niets.

Langzaam ebde de ergste pijn weg en ze richtte zich op. Een zacht gerinkel weerklonk. Haar blik gleed langs haar benen. Er zat een boei om haar enkel. Haar ogen volgden de dikke schakels tot aan de ring in de muur een paar meter links van waar ze zat. Moeizaam ging ze rechtop zitten en stootte met haar elleboog ergens tegenaan. Het was een plastic bakje. De poes die erop afgebeeld stond, hield haar kop scheef en keek haar breed glimlachend aan. Niets aan de hand, leek het beest te willen zeggen. Ze pakte het op en rook eraan. Water. Na een paar slokken doopte ze haar vingers erin en wreef er daarna mee over haar slapen en polsen om haar misselijkheid te verdrijven.

Wankelend stond ze op. Ondanks de vochtige kilte brak het zweet haar uit toen ze om zich heen keek. Het rook naar verschaald bier en

dode muizen. De schaars verlichte ruimte was smal en zo diep dat die eindigde in een donker gat. Het plafond was laag, een soort boogconstructie. Ze zat in een kelder, maar een nogal vreemde, want een meter of tien bij haar vandaan zat een deur met een klein getralied venster erin en aan weerszijden geblindeerde ramen waar ook tralies voor zaten. Tegen de muur aan de overkant stond een kleine houten bar. De vulling puilde uit de zittingen van de twee krukken die ervoor op de grond lagen. Er hing een verbleekte poster van een of andere popgroep boven.

Ze liet zich op het matras zakken, leunde tegen de klamme muur en trok een been op. De boei zat niet strak, maar de metalen randen schuurden over haar enkel. Wrijvend over de striemen tilde ze haar enkel op tot deze bijna haar neus raakte. Het metaal glom en er was geen roestplekje te zien. Haar angst maakte plaats voor woede. Ze stond op, strompelde naar de plek in de muur waar de ketting in vastgeklonken zat en pakte de ring vast. Met alle kracht die ze in zich had, gaf ze er een ruk aan.

Na een paar minuten gefrustreerd getrek zakte ze op de grond. Ze kon niet meer. Nahijgend duwde ze zich weer op en liep zover als de ketting het toeliet naar de deur. Daar begon ze te roepen, te smeken om hulp. Na een tijd sleepte ze zich terug naar het matras. De doodse stilte die volgde op haar hulpgeroep was angstaanjagend. Waar was ze? Wie had haar hiernaartoe gebracht? En hoe was ze hier gekomen? Ze moest haar stappen nagaan. Hoe ze ook terugdacht, ze kwam niet verder dan het moment waarop ze voor haar appartement op de taxi stond te wachten. Was het de taxichauffeur? Met geen mogelijkheid kon ze zich hem voor de geest halen. De meest logische vraag, de vraag die de meesten in haar positie zich zouden stellen, was: waarom? Maar die stelde ze zich niet, want ze had een sterk vermoeden. En als dat klopte, wist ze dat de kans groot was dat haar iets vreselijks te wachten stond en de kans klein dat ze het er levend vanaf zou brengen.

Ze ging op haar rug liggen en legde haar handen op haar buik. *'Relájate. Hay que relajar. Pensar,'* murmelde ze. Ja, ze moest proberen te ontspannen. Nadenken. Natuurlijk was er een protocol afgesproken. Dat was het eerste wat ze na ondertekening van de verklaring onder ogen kreeg. Ze zou namen noemen die niet bestonden, zou de organisatie uit de doeken doen op een manier die totaal niet strookte

met de werkelijkheid. Het verhaal was in hun hoofden gestampt, net zolang tot ze allemaal exact hetzelfde zeiden, tot ze het konden dromen. Het was dat ze te veel met de waarheid bezig was, anders zou ze er zelf in geloven, in het nepverhaal dat al driehonderd jaar lang werd gebruikt. Want toen wisten ze al dat ze nooit veilig zouden zijn.

In haar hoofd dreunde ze de feiten op. Hun was verteld voor honderd procent te geloven in de eigen leugens en het verhaal dicht bij zichzelf te houden. Geef aanwijzingen die net niet kloppen. Net niet. Die op het randje zijn. Geloofwaardig. Ze bedacht dat ze hoe dan ook de organisatie moest zien te waarschuwen, iets doen waardoor ze wisten dat die gevaar liep, zodat de anderen zich konden voorbereiden. Maar eerst moest ze er zeker van zijn dat deze situatie met Eirene te maken had. Plotseling verstijfde ze. Ja. Er kwam iemand aan. Op het geluid van een sleutel in het slot liep ze zover als de ketting reikte naar achteren en ze drukte zich tegen de muur.

Een silhouet vulde de deuropening. De man was lang, moest zijn hoofd buigen om binnen te komen. In het halfduister zag ze zijn ogen glinsteren. Hij zei niets, keek haar alleen maar aan terwijl hij op haar afkwam. Er was iets in hem wat ze herkende. Iets in zijn houding... Ze dook ineen en hield haar handen als klauwen voor zich uit. De figuur kwam steeds dichterbij. Toen die recht tegenover haar stond, hapte Alandra naar adem. 'Jij?' zei ze zacht. Ze had haar inderdaad eerder ontmoet, was vergeten hoe groot de vrouw was, bijna één meter negentig. Het leek of ze in korte tijd jaren ouder was geworden. Haar gezicht vertoonde groeven die Alandra zich niet kon herinneren en haar blik was star, als een masker. Had er maar emotie ingezet, iets van haat desnoods. Het was juist die doodse uitdrukking die haar zo angstaanjagend maakte. Deze vrouw haatte haar, en Alandra wist precies waarom.

Op het moment dat ze haar mond opende, hief de vrouw haar vuist. De klap tegen haar hoofd was zo hard dat Alandra opzijviel. Ze zakte op de grond, voelde de muur langs haar elleboog en bovenbeen schuren. Op handen en voeten kroop ze bij de vrouw vandaan. Ze wilde opstaan, maar een ruk aan de ketting trok haar omver. De metalen band sneed diep in haar enkel en ze gilte toen ze aan haar been naar voren werd getrokken. Haar handen gleden over de vloer, op zoek naar houvast, naar iets om zich aan vast te grijpen, iets wat ze als wapen kon gebruiken. Ze draaide zich op haar buik. Haar vingers

klauwden over de stenen, haar vingertoppen werden kapot geschuurd, haar nagels scheurden. Plotseling voelde ze twee handen om haar enkels. In één beweging draaide de vrouw haar op haar rug, trok haar naar zich toe en liet een van haar enkels los om iets uit haar broekzak te pakken. Met haar vrije been schopte Alandra tegen haar aan, maar het was alsof ze tegen een muur trapt. De vrouw stak een sleuteltje in de boei, boog die open en liet haar been los. Zonder een woord te zeggen wees ze naar Alandra's schoenen naast het matras. Toen die een beweging maakte in de richting van de deur, greep de vrouw haar beet en sleurde haar terug naar het matras. Daar legde ze een hand op haar hoofd en duwde haar net zolang naar beneden tot ze er geknield op zat.

Nog steeds had de vrouw geen woord gesproken. Het was alsof ze niet ademhaalde. Geen zucht, geen kreun. Niets.

Alandra schoof haar voeten in haar pumps. Toen ze overeind kwam, werd ze zo hard bij haar polsen gegrepen dat ze het uitschreeuwde. De vrouw draaide de rug van Alandra's rechterhand naar zich toe, hield die vlak voor haar gezicht en staarde naar de ring. Alandra maakte een vuist en probeerde zich uit de ijzeren greep los te rukken. 'Nooit!' riep ze. 'Wij stoppen nooit. Het helpt niks mij iets aan te doen. We gaan gewoon door.' De vrouw zei niets, greep Alandra's hand en boog haar vingers open. 'Nee,' gilde ze, toen de vrouw haar ringvinger beetpakte en hem naar achteren boog. De krak die Alandra hoorde was misselijkmakend, de pijn die ze voelde ongekend. Ze schreeuwde het uit toen haar vinger werd beetgepakt en er aan de ring werd gerukt. Die gaf geen millimeter mee, zat er al meer dan tien jaar en was nooit van de vinger af geweest. De vrouw rukte en draaide. Alandra probeerde haar hand terug te trekken, maar de vrouw duwde haar op de grond en ging boven op haar zitten. Dit hield ze niet vol, ze kon niet ademen. Ze voelde dat haar hand werd vastgepakt en op de grond werd gedrukt. Toen... een helse pijn. Ze kronkelde van de pijnscheut die door haar lichaam schoot. Ze hoorde een zacht gerinkel, liet haar hoofd opzijvallen en keek toe hoe de ring na een kleine cirkelbeweging tot stilstand kwam. De vrouw sleurde Alandra omhoog, raapte de ring op en stak hem in haar broekzak. Toen keerde ze zich naar haar om en haalde weer uit.

Alandra kreeg niet meer mee dat ze de kelder uit werd gesleept. Op de werf hees de vrouw haar op en sloeg een arm om haar middel. Zo

werd Alandra de gammele trap op gedragen. Als een beschonken stelletje dat na een avond stappen naar huis ging, liepen ze over de Oudegracht.

Haar contouren staken scherp af tegen de donkerblauwe hemel die met de minuut lichter werd. De lijnen leken breekbaar in hun sierlijkheid. Tegelijkertijd straalden ze een immense kracht uit. In de vroege ochtendstilte leek de kerk te zeggen: ‘Zie waar ik voor sta. Ik ben jullie ziel, de kern waaruit jullie zijn voortgekomen. Ik ben gemolesteerd, vanbinnen en vanbuiten. Maar mijn kracht hebben jullie mij niet kunnen ontnemen.’

Het hart van Utrecht stond boven op de plek waar eeuwen daarvoor, bij een doorwaadbare plaats in de Rijn, een Romeins fort was gebouwd dat een gebied van iets minder dan twee hectare besloeg. Het lag zo’n vier meter onder de fundamenten daarvan. De kerk koesterde haar ondergrondse geheimen, beschermde ze al meer dan zeshonderdvijftig jaar. Voor de vrouw die nu haar moederschoot in werd gesleept, kon ze niets doen, slechts toekijken hoe zij op de grond werd gesmeten.

Alandra kwam bij. Ze richtte zich langzaam op, riep zachtjes om hulp, maar werd weer vastgegrepen. Ze probeerde zich los te worstelen, maar de vrouw wierp haar als een zandzak over haar schouder, droeg haar naar een deur in de zijbeuk en besteeg de trap.

Alandra had pijn. Overal. Haar hoofd bonkte, haar polsen brandden, haar enkel voelde schraal aan en de pijn in haar vinger was bijna ondraaglijk. De schouder van de vrouw stak hard in haar buik en de arm in haar knieholtes voelde als een metalen band en drukte haar aderen dicht. Haar voeten en onderbenen prikkelden en werden gevoelloos. Elke meter vergrootte de afstand tussen haar en de kerkvloer, tussen haar en een kans op overleving. Haar rechterarm en rechterbeen schuurden langs de eeuwenoude stenen muren. Alandra verbaasde zich over haar gedachtesprongen: de verlammeende angst die ze voelde werd afgewisseld door een woede die haar kracht gaf. Ze was niet sterk genoeg om iets te doen. Dus moest ze haar geest inzetten, zich niet door haar angst laten leiden.

Toen ze stopten, bedacht Alandra zich geen moment, klikte met haar goede hand haar haarspeld los en begon te kermen om het geluid van wat ze met de metalen sluiting in de muur kraste, te overstemmen. De arm klemde zich strakker om haar benen terwijl ze zo snel als ze kon doorkraste. Alandra hoorde dat een sleutel in het slot werd gestoken. Ze passeerden een deuropening en maakten een draai naar links. Alandra's adem stakte. Tientallen meters onder haar lag de vloer van de Dom. De kerkbanken leken miniaturen. Zelfs het orgel zag er klein uit. De diepte maakte haar duizelig en de greep om haar benen verslapt iets. Was dit het einde? Zou ze naar beneden worden gegooid? Nee. Want weer klemde de arm zich pijnlijk strak om haar knieën. Langzaam liepen ze, via het triforium, naar de achterkant van de kerk. Weer hoorde Alandra een deur opengaan en ze bestegen een houten trap waarvan de treden onder hun gewicht kraakten. De trap was zo steil dat ze bang was achterover te vallen. Eenmaal boven werd ze op de grond gesmeten. Een deur viel in het slot. Bonkende voetstappen verwijderden zich. Naar adem snakkend krabbelde Alandra overeind.

Voor haar strekte de zolder zich uit. De vrouw stond een meter of tien bij haar vandaan, met de rug naar haar toe, ergens overheen gebogen. Alandra sprintte naar de deur. Op het moment dat ze haar hand op de klink legde, zei een kalme stem: 'Doe geen moeite.' Alandra keerde zich om. De vrouw keek haar kant op, maar deed niets. Ze stond daar gewoon, zette geen stap in haar richting. Alandra rukte aan de deurklink tot ze van uitputting in elkaar zakke. Niet veel later klemden twee handen zich onder haar oksels en liet ze zich naar het open luik slepen.

2

Dominique van Doorn keek tevreden om zich heen. Het Paushuize, dat in de zestiende eeuw in opdracht van Adrianus VI, de enige Nederlandse paus, werd gebouwd, was de perfecte locatie voor het galadiner dat ter ere van de benoeming van de nieuwe voorzitter van de Europese Raad werd gehouden. De reden van Dominiques tevredenheid was de symboliek die alleen zij opmerkte en die de gasten, gezeten aan grote ronde tafels, totaal ontging. Hier zat de top van het Nederlandse bedrijfsleven, de kopstukken uit de politiek, uit de wereld van wetenschap en cultuur. Glunderend luisterden ze naar de speech, alsof ze er hoogstpersoonlijk voor hadden gezorgd dat een Nederlander was gekozen tot president van Europa, zoals de voorzitter van dit machtige orgaan werd genoemd.

Een vrouw nog wel.

Ze hadden geen idee wie hierachter zat, wie ervoor had gezorgd dat Cynthia Peters op die positie terecht was gekomen, Cynthia, die nu zelfverzekerd en trots op het kleine podium stond. Dominique glimlachte. Het had hun jaren gekost om dit voor elkaar te krijgen; vanaf het ontstaan van de Europese Unie in 1958 hadden ze hieraan gewerkt. Het had hun tijd en geduld gekost. Heel veel geduld.

Applaus weerklonk toen de splinternieuwe voorzitter haar speech afsloot, waarna ze direct werd bestormd door fotografen en journalisten. Camera's flitsten. Dominique wist dat ze bijna allemaal een foto zouden plaatsen met een onderschrift waarin iets zou staan over Cynthia's uiterlijk. Dat was vaak het geval bij vrouwen, of ze nou een hoge positie hadden of niet. Ze zuchtte. Een normaal mens zou nooit hebben getwijfeld aan de geschiktheid van Cynthia Peters voor deze functie. Maar ze waren nou eenmaal niet omringd door normale mensen. Daarom had Cynthia een zetje nodig, zoals zoveel vrouwen. Het was haar gegeven.

Dominique knikte naar de ober die haar vragend aankeek. Nadat

hij bijgeschonken had zei haar buurman, die zich eerder die avond had voorgesteld als Ben Akkerman: ‘Zo, dat hebben we weer gehad.’

Dominique keek de man, een patselige vijftiger, aan. Hij lachte een beetje en zei: ‘En? In welke hoedanigheid bent u hier?’

‘O, ik ben uitgenodigd door mevrouw Peters.’

‘Ah, een vriendin?’

‘Nee, ze is een opdrachtgever.’

‘Ach zo. Opdrachtgever. Wat doet u voor werk, als ik vragen mag?’

‘Ik geef kledingadvies,’ zei Dominique, haar standaardantwoord in dit soort situaties.

De man lachte nu zijn tanden bloot. ‘Ah, ja, dat is natuurlijk essentieel voor een vrouw. Jurkjes en wat al niet.’

‘Dat is het zeker. Het is niet te onderschatten. In de mannenwereld waarin wij nu eenmaal leven, ligt dat zeer gevoelig zoals u zult begrijpen.’

Ben Akkerman nam een slok wijn, wierp tegelijkertijd een blik op haar borsten en knikte. ‘Helemaal mee eens. Alhoewel ze voor mijn part niets aan hoeft te trekken.’ Hij blikte naar Cynthia. ‘Wat een prachtvrouw. Met hersentjes ook nog.’

‘Ja, ongelofelijk is dat, hè, die combinatie. Dat het bestaat. Onvoorstelbaar.’

Geamuseerd keek hij haar aan. ‘Ah, hebben we hier soms met een feministe te maken?’

‘Een feministe? Ja, zo zou u het wel kunnen stellen. U spreekt het uit alsof het een vies woord is?’

Ben Akkerman boog zich naar haar toe en legde zijn hand op die van haar. Dominique staaarde naar zijn worstvingers en voelde zijn klamme warmte. Ze probeerde haar hand weg te trekken, maar hij klemde zijn vingers hard om die van haar, legde zijn lippen tegen haar oorschelp en fluisterde: ‘Lekker vies, ja. Ben er gek op. Feministes. Tijgers in bed.’

Ze draaide haar gezicht naar hem toe, zo dichtbij dat hun lippen elkaar bijna raakten. ‘Ik lust jullie rauw,’ zei ze. Toen glimlachte ze, rukte haar hand weg en pakte haar bestek op. ‘Ik stel voor dat we het hierbij laten. Ik zie bovendien dat mevrouw Akkerman dit niet erg op prijs stelt,’ zei ze en knikte vriendelijk naar de vrouw die recht tegenover haar zat en hen met argusogen bekeek. ‘Dit staat nog los van het

feit,' sprak ze op zachte toon verder, 'dat het plegen van ontuchtige handelingen met dieren verboden is. Als ze er ooit achter zouden komen dat ik het met een vies varken heb gedaan, zouden ze me kunnen oppakken. Dat risico loop ik liever niet.'

'Ik krijg jou nog wel, bitch,' zei hij zacht.

'Dat zou je wel willen, maar dat gaat niet gebeuren. Ik zou me maar gedragen als ik jou was. Voor je het weet, word je nog van seksuele intimidatie beschuldigd.'

Hij veegde met zijn servet zijn bovenlip af. 'Stop maar.'

'Ik ga graag nog even door. Ik neem aan dat een belronde door jouw bedrijf – en ik weet dat het geen kleintje is, anders zat je hier niet – minimaal tien vrouwen oplevert die last van je hebben gehad. Is het niet, Ben?'

Hij smet zijn servet op tafel en schoof zijn stoel naar achteren. Terwijl hij met een van pijn vertrokken gezicht over zijn buik wreef, liep hij naar zijn vrouw en fluisterde iets in haar oor. Met een blik vervuld van medelijden stond ze op en ging naast hem staan. Terwijl Ben de tafel rondkeek, zei hij: 'Excuseert u ons. Ik voel me niet helemaal in orde. Ik wens u allen nog een prettige avond.'

De jonge blonde vrouw, die aan de andere zijde van Ben had gezeten, leunde met haar handen op de lege stoel en zei zacht tegen Dominique: 'Ik zag het. Goed gedaan. Hij probeerde bij mij hetzelfde. Wat denken ze wel niet.'

Dominique klopte op de zitting en de vrouw schoof een stoel op. 'Ik word er doodmoe van,' zei ze. 'Maar het is zo vaak net op het randje, dat je er niets van kunt zeggen.'

Dominique keek haar bedachtzaam aan, leek iets te overwegen. 'Je hebt gelijk. Maar er valt wel iets aan te doen.'

'O ja?'

'Ja. Maar vertel even. Ik ben benieuwd naar je ervaringen.'

In een van de kamers van het Paushuize, ver weg van de meute, spraken Dominique en de blonde vrouw op zachte toon verder.

'Ik begrijp wat je bedoelt,' zei Dominique, nadat ze haar een tijdje had aangehoord. 'Ik zal je iets vertellen waardoor je er misschien anders over gaat denken, want er valt zeker iets aan te doen. Ken je het

verhaal van die groep Liberiaanse vrouwen die in 2003 tijdens de burgeroorlog in hun land de strijd aanging met het mensonterende regime van Charles Taylor?’

‘Hm. Staat me vaag iets van bij. Die dictator bedoel je?’

‘Ja.’

‘Dat was nogal erg allemaal, geloof ik.’

‘Het was mensonterend. De mannen van Liberia waren totaal ontspoord en maakten het leven in hun land voor iedereen tot een hel. De vrouwen waren het spuugzat en bedachten een strategie. Eerst gingen ze demonstreren, alle vrouwen, christen en moslim, jong en oud. Toen steeds meer rebellen de hoofdstad Monrovia binnendrongen, besloot Taylor als “oplossing” de vluchtelingenkampen leeg te vegen. Toen begonnen de vrouwen aan hun dagelijkse sit-ins. Ze eisten de president te spreken en riepen een seksstaking uit.’

‘Een seksstaking? Geweldig, zeg. Slim ook.’

Dominique glimlachte. ‘Erg slim. Dagenlang zaten ze voor het parlamentsgebouw en met het uur werd hun groep groter. Zie je het voor je? Uiteindelijk moest Taylor ze wel aanhoren en hij beloofde ze met de rebellen te gaan onderhandelen. Op het moment dat de leiders bij elkaar zaten en de vredesbesprekingen op niets uit leken te lopen, verhinderden de vrouwen de mannen naar buiten te komen.’

‘Goed zeg.’

‘Pas als er een oplossing was mochten ze naar buiten. Toen Taylor dreigde hun blokkade met geweld omver te werpen, zetten de vrouwen hun ultieme wapen in: ze zouden zich in dat geval uitkleden.’

De blonde vrouw schoot in de lach. ‘Pardon?’

‘Alles uit. Bloot. Allemaal.’

‘Hè? Wat was daar zo erg aan? Ik ken zat mannen die niets liever zouden zien.’

‘Het is daar ten strengste verboden voor een zoon om zijn moeder naakt te zien. Het brengt ongeluk.’

‘Ah, jaja... op die manier. En? Hielp het?’

‘Ja, die kerels doken meteen de onderhandelingskamer weer in.’

‘Geweldig!’

‘Ja, zeker geweldig, want uiteindelijk leidde deze actie tot het vertrek van Charles Taylor. En daarna werd het eerste vrouwelijke staats-hoofd van Afrika gekozen: Ellen Johnson Sirleaf werd de president van Liberia.’

‘Jeetje. Die vrouwen moeten behoorlijk gemotiveerd zijn geweest.’

‘Dat waren ze zeker. Wat ik hiermee wil illustreren, is dat geweldloos verzet, verzet door vrouwen, tot succes kan leiden. Tot verandering. Tot verbetering. En dat een verschuiving in de bestaande machtsverhoudingen in de wereld tot de mogelijkheden behoort.’

‘Je bedoelt een verschuiving van de macht van mannen naar vrouwen?’

‘Ja.’

‘Een nieuwe wereldorde?’ De blonde vrouw dacht na. ‘Hm. Denk je echt dat er met vrouwen aan de macht geen oorlog meer zal zijn?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ik durf dat te betwijfelen.’

‘Weet je, het probleem is dat we dat dus nog nooit hebben kunnen bewijzen. En ja, ik denk dat vrouwen er anders in staan.’

‘Alle mannen de wereld uit?’

‘Nee, nee, natuurlijk niet. Maar het evenwicht is al eeuwenlang zoek. Het moet terug. Het gaat nu de goede kant op. Met die quotum-wet bijvoorbeeld.’

‘Ah, die wet die stelt dat de raad van bestuur en de raad van commissarissen van grote Nederlandse ondernemingen voor een bepaald percentage uit vrouwen moeten bestaan.’

‘Dertig procent.’

‘Ja, de bedrijfstop, zeg maar.’

‘Ja. Helaas zijn deze gremia binnen de meeste bedrijven nog steeds vrijwel vrouwloos. Maar we komen er wel. Zo hebben we sinds kort een vrouwelijke leider van het Internationaal Monetair Fonds.’

‘Klopt!’ De blonde vrouw lachte. ‘Grappig.’

‘Wat vind je grappig?’

‘Nou, je zegt “we”. Alsof we het zelf hebben geregeld.’

‘Ik kan me goed met dat soort zaken vereenzelvigen, geloof ik.’

De vrouw lachte weer en vervolgde: ‘Maar wacht even. Zij heeft toch die baan gekregen omdat die man van verkrachting werd beschuldigd en werd opgepakt? Iets met een seksschandaal?’

Dominique knikte. ‘Zijn hitsigheid deed hem de das om.’ Ze keek even stilzwijgend voor zich uit en zei: ‘Die hitsigheid is de oorzaak van veel onderdrukking. Die heeft geleid tot extreme wreedheden, tot het bedenken van religies waarin mannen de hoofdrol hebben, tot het opstellen van regels om ons aan banden te leggen. Zo is het in som-

mige landen voor een man nog steeds niet strafbaar zijn vrouw te verkrachten. Zelfs hier, in Nederland, werd dat verbod pas in 1991 ingesteld. Je weet dat in grote delen van de wereld vrouwen – al dan niet met expliciete goedkeuring van de staat – worden beschouwd als weinig meer dan seksspeeltjes voor mannen, zeker in landen met een religieus extremistisch regime.’

‘Hm.’

‘Het gaat hun erom vrouwen onder controle te krijgen en te houden. Zij willen bepalen wat wij denken, wat wij vinden, wat wij dragen, wat wij zeggen, wat wij leren, wat wij voelen. Ze zijn als de dood voor onze autonomie.’ Ze hield even op met praten en zei toen zacht: ‘Als wij hun lust kunnen gebruiken om de macht te krijgen, moeten we daar niet voor terugdeinzen. Het werkt. Kijk maar naar Liberia.’

‘Wat een idee. Het manipuleren van hun lust.’

‘Nou, zo eenvoudig is het natuurlijk niet, maar...’

‘Nee, oké, maar als wij die macht via manipulatieve onderwerping naar ons toe kunnen trekken, is het doel geheiligd? Bedoel je zoiets?’

Glimlachend keek Dominique haar aan. ‘Ik vind van wel.’

De vrouw zweeg en keek bedenkelijk voor zich uit.

‘En jij?’ vroeg Dominique.

Ineens klaarde ze op. ‘Ik ben er helemaal voor.’

Dominique observeerde haar even. Toen viste ze een kaartje uit haar tas, gaf het aan haar en zei: ‘Laten we een keer gaan lunchen. Misschien kunnen we iets voor elkaar betekenen.’